

ימי תל-חי

אנחנו מתכוונים לבאות

יום אחד התאספנו מיספר עיריים והחליטנו לאorgan שמירה במושבה. כבר הספקנו להתפכה מהאשליה שהיתה עם כניסה האנגלים: "אין צורך יותר בכלים נשק, אין צורך בשמירה, השקט והבטחון יהיו מעתה נחלת כולנו". כשהגיעו הצלפתים נאסר הנשק שהיה בידי האוכלוסייה מזמן המלחמה. יהודים מסרו את הנשק שברשותם... העربים, כמובן, נהגו אחרת. אליו בא פיגליין המוכתר של המושבה בלוי שוטרים, ובקש את הנשק, שידע שנמצא ברשותי. הדבר היה במפטייע, לא הייתה לי ברירה... פתחותי המגירה ומסרתי את שני האקדחים. עוד באותו יום קניתי אקדח אחר.

הבעיה הראשונה הייתה כוח אדם לשמירה. התושבים במטולה מנו את האיכרים ומשפחותיהם, חלקם הגדול ותיקים ובגיל מבוגר למדי. הייתה במושבה קבוצת צעירות שמנתה כמה בחורות ושניים-שלשה נברים, היו אנשי חמאра שפונו למטולה, משפחות של חברי כפר גלעדי, פועלים בודדים, וועלם חדים מלאה שהגיעו דרך בירות (ראשוני העליה השלישית). המושבה קטנה אבל קשה להגנה. שתי שורות בתים ומאחוריהם מבני המשק הצמודים זה לזה ויוצרים קו חיצוני, מעין חומה. מבנה זה היה מקובל במושבות העבריות. לאורךו של "הקו" היו השומרים מסיירים בלילה.

חברי יעקב יעקבון ואני קיבלנו על עצמנו את ארגון השמירה. שמירה מיוחדת הכננו בשלושה מקומות שהיו פרוצים, סגרנו את הפרצות כך